

MATICHON INFORMATION CENTER		Subject Heading :	
Source :	โพสต์ทูเดย์		
Date :	16 ส.ค. 2551	Page :	A13
		No :	51026791

ธรรม

A13 ดั่งใจโลภ

■ พระอาจารย์อารยะวังโส

ระลึกถึงสมเด็จพระย่า เมื่อ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เสด็จสู่สวรรคาลัย (๑)

ปจดา

กราบนมัสการถามข้อธรรมะ เมื่อบุคคลที่เคารพและเป็นที่รักจากไป แม้จะรู้ว่าป็นธรรมดาของโลก แต่ก็ยังมีความเศร้าใจอยู่ ธรรมอันใดจึงควรจะเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเช่นนี้

วิสันา

จากคำถามดังกล่าวนี้ ผู้ถามคงจะให้ระลึกถึง การเสด็จสู่สวรรคาลัย ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ซึ่งบัดนี้ปวงชนชาวไทยทุกหมู่เหล่าได้น้อมจิตระลึกถึงสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ และคงมีความโศกเศร้าเสียใจกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ท่าน ซึ่งขณะนี้อยู่ในห้วงเวลาของการไว้อาลัย

แน่นอน เป็นเรื่องปกติของศรัทธาสาธุชนทั้งหลายที่ต้องมีความเสียใจ เพราะความผูกพันอันยาวนานทางจิตใจ ที่ปวงชนชาวไทยได้น้อมถวายความเคารพรักแต่ “สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ของชาวไทย” และรู้สึกว่าเป็นความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ เพราะเมื่อครั้งสมเด็จย่า (สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี) เสด็จสวรรคตจากพวกเราทุกคนไป ความโศกเศร้าของชาวไทยก็ไม่น้อยเลย เสียงร้องไห้ โศกเศร้าบริเวณการแผ่กระจายไปทั่ว แม้ทุกๆ คนจะยอมรับความจริงว่า “สมเด็จย่าเสด็จจากไปด้วยพระโรครา ซึ่งป็นไปตามปกติวิสัยของสัตว์โลกที่จะต้องมีวันสิ้นสุดแห่งอายุขัย” แต่บนความจริงของความรู้สึกของทุกๆ คนซึ่งจงรักภักดี รักและเคารพสมเด็จยามายาวนาน เป็นความผูกพันที่ลึกซึ้ง ซึ่งยากที่จะกล่าวร้อยเรียงด้วยคำพรรณนาออกมาให้ตรงกับความรู้สึก ที่เกิดปรากฏอยู่จริงในดวงใจของทุกๆ คนได้ และในวันนั้น คือวันที่สมเด็จย่าเสด็จจากประชาชนชาวไทยไป ภาพการถวายพระเพลิงพระบรมศพ ณ ท้องสนามหลวงยังติดตาตรึงใจอยู่จนถึงวันนี้

แม้กระทั่งในความรู้สึกของอาตมาเองก็เช่นเดียวกัน ได้เพียงแต่ระลึก นึกคิดถึง “พระฉายาลักษณ์ที่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ หรือพระฉายาลักษณ์ของพระองค์ท่านที่ เสด็จไปทรงเยี่ยมเยียนพสกนิกรอย่างไม่ทรงรู้จักเหน็ดเหนื่อย ทรงพระเนตร ที่ฉายแววพระเมตตา รอยยิ้มที่ฉายอยู่บนพระพักตร์ การทรงไว้ซึ่งพระวิริยะ อุตสาหะที่ทรงช่วยพระราชกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทั่วทุกเขต แดนของประเทศ...” ซึ่งปรากฏภาพข่าวทางรายการโทรทัศน์ให้ประชาชนได้ เห็นอย่างต่อเนื่องและสืบเนื่องมายาวนาน ทุกท่วงท่าพระอิริยาบถของสมเด็จพระ ราชินีปรากฏในอดีตอาตมาเชื่อว่าบัดนี้ก็ยังคงปรากฏอยู่ในความทรงจำของทุกๆ คน...

นอกจากสมเด็จพระยาที่ทุกๆ คนรักเทิดทูนแล้ว “เราทั้งหลายก็จะได้เห็น สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ทรงอยู่เคียงข้างพระวรกายของสมเด็จพระยามาโดย ตลอด เกือบทุกหนทุกแห่ง สถานที่ใดปรากฏพระฉายาลักษณ์ของสมเด็จพระ ยาของเราทั้งหลาย ก็จะมีพระฉายาลักษณ์ของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ทรงงาน และปฏิบัติพระราชกิจร่วมกับสมเด็จพระยามาโดยตลอดอย่างต่อเนื่อง ด้วยความสงบเสงี่ยม เยือกเย็น และมากล้นด้วยพระเมตตาต่อพสกนิกร ชาวไทยเช่นเดียวกัน...” เมื่อครั้งสมเด็จพระยาเสด็จจากไปแล้ว “ชาวไทยก็ยังมิ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ให้ได้ชื่นชมในพระบารมีคุณความดีที่ทรงประกอบ กิจสืบสานต่อเนื่องจากสมเด็จพระยา” พระกรณียกิจของสมเด็จพระยาก็ยังขับเคลื่อน ต่อไปไม่หยุดยั้ง “ภาพที่ฉายออกทางสถานีโทรทัศน์ก็ยังเห็นสมเด็จพระเจ้าพี่ นางเธอฯ พระราชทานของเล่นให้กับเด็กๆ ก็ยังคงมีอยู่” ฤดูกาลสมัยที่สมเด็จพระ ยายังเจริญพระชนม์ชีพอยู่ ความรู้สึกของชาวไทยที่โศกเศร้าด้วยการจากไป ของสมเด็จพระยา ก็ยังคงทุเลาลงบ้างด้วยสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ยังคงมีพระ เมตตา และทรงบำบัตทุกช์ พระราชทานขวัญกำลังใจให้กับพสกนิกรชาวไทย ในทุกสถานการณ์ ดุจดั่งสมัยครั้งสมเด็จพระยาทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ทุกประการ... ในความรู้สึกของทุกๆ คน จึงมีความอบอุ่นใจและสุขใจเมื่อสมเด็จพระเจ้าพี่ นางเธอฯ ยังคงดำรงพระชนม์อยู่ ก็เสมือนว่าสมเด็จพระยายังคงอยู่กับชาวไทย เช่นเดียวกัน....

แต่ในวันนี้ เมื่อ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เสด็จสู่สวรรคาลัยจาก ประชาชนชาวไทยไป จึงดูเหมือนการจากไปของสมเด็จย่าอีกครั้งหนึ่งด้วย ... คล้ายๆ เหตุการณ์สมัยสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน ศาสนิกชน พุทธบริษัทในพระพุทธศาสนา มีความโศกเศร้าอาดูร เสียสร้อยให้ ระงมไปทั่วเขตแดน โดยเฉพาะจากบรรดาผู้ซึ่งยังเป็นปุณฺณอยู่ หรือแม้แต่ บรรดาเสขบุคคลทั้งหลาย แม้ที่สุด พระอานนทเถระเจ้าพุทธอุปัฏฐากก็ยังร้อง ให้คร่ำครวญถึงการจากไปคือการเสด็จดับขันธปรินิพพานของพระพุทธองค์ แต่เมื่อพระอานนทเถระเจ้าได้ปรินิพพาน ต่อมาภายหลัง หมู่ประชาชน ศาสนิกชนทั้งหลาย ร้องให้คร่ำครวญกันยาวนานร่วม ๔ เดือน เสียปริเวทนา การเชิงแซ่ไปด้วยความโศกเศร้ารำพันถึงการจากไปของพระอานนท ยิ่งกว่า นานกว่า กาลที่พระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพาน ด้วยเหตุว่า เป็นความ สูญเสียอันยิ่งใหญ่ของมหาชนผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อพระ อานนทเถระเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่นั้น ศรัทธาสาธุชนยังได้กราบไหว้สักการะ และ ยังมีความรู้สึกในจิตได้สำนึกว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้ายังคงมีพระชนม์ชีพอยู่... ยังไม่ได้จากไป...”

แต่เมื่อพระอานนทเถระเจ้าเข้าสู่พระนิพพานนั้นคือความทุกข์อันยิ่งใหญ่ของ มหาชนในกาลครั้งนั้น เพราะนั่นคือความจริงซึ่งปรากฏขึ้นอย่างหลีกเลี่ยง ความรู้สึกไม่ได้ว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้าได้เสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว จริง...” ○